

VI KEELAND & PENELOPE
WARD

Een koude kerst

Vertaald door Karin Pijl

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Josie

‘In godsnaam, wat doe je daar?’

Ik zat voorovergebogen kerstverlichting om mijn brievenbus te wikkelen en schrok van een ruwe mannenstem achter me. Toen ik overeind kwam, stootte ik mijn hoofd tegen de brievenbus.

‘Au.’ Ik wreef over mijn kruin en keek met samengeknepen ogen naar de man wiens stem me had laten schrikken. Het was mijn overbuurman. Hij stond in zijn belachelijk grote truck voor mijn huis geparkeerd. ‘Jezus, ik schrik me rot. Wat dénk je dat ik aan het doen ben?’

Hij keek naar mijn voortuin. ‘Het is alsof iemand Kerstmis over je tuin heeft uitgekotst.’

Ik fronste. God, wat was die nieuwe buurman toch altijd nors. Echt jammer, want hij was ook verdomd sexy. Hij deed me denken aan die Britse acteur van de *Divergent*-films... Theo nog wat. Maar hoewel hij volle lippen, een sterke kaaklijn en ogen in de kleur van gesmolten chocolade had, hoefde ik het niet te pikken dat hij zo neerbuigend deed over mijn grote trots, mijn kerstversiering.

Ik zette mijn handen in mijn zij. ‘Ik ben nog maar pas begonnen. Het kost me zeker twee weken om alles klaar te zetten.’

‘Dus er komt nog méér bij?’

‘Natuurlijk.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Die lichtjes aan je dak schijnen ’s avonds in mijn raam.’

Ik moest bijna lachen. Maakte hij zich echt druk over de

twee mieziger lichtsnoeren die ik vanmiddag had opgehangen? Dat was nog níets vergeleken bij hoe het er op 1 december uit zou zien. Ik wist zeker dat astronauten in de ruimte tijdens de kerst genoten van mijn verlichte huis.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Misschien moet je zo’n nachtdienstbril aanschaffen voor mensen die ’s nachts werken en overdag slapen.’

Meneer Chagrijn fronste. Zonder verder nog iets te zeggen trapte hij op het gaspedaal en reed de oprit tegenover me op. Ik dacht dat hij het daarbij zou laten, maar nadat hij was uitgestapt, kuierde hij de straat weer over.

‘Vertel me alsjeblieft niet dat mensen straks dag en nacht langsrijden om naar de lichtjes en domme kerstfiguren in jouw tuin te kijken.’

Ik tuitte mijn lippen. ‘Oké, zal ik niet doen.’

Hij kneep zijn ogen samen. ‘Wat niet?’

‘Ik zal je niet vertellen dat mensen van heinde en ver komen om mijn tuinversiering te zien, maar het is wel zo.’

Meneer Chagrijn streek met een hand door zijn haar. ‘Ik heb dit huis gekocht vanwege de rustige buurt. De meeste huizen zijn alleen tijdens de vakanties bewoond, en als het ’s zomers druk wordt, ben ik meestal op reis. Ik had verwacht dat het hier in de winter uitgestorven zou zijn.’

Hij had geen ongelijk. In dit gedeelte van de Hamptons stonden voornamelijk vakantiehuizen. In de zomer waren er vijftien keer meer mensen dan in de winter. Mensen zoals ik die er het hele jaar woonden, waren een uitzondering.

‘Het grootste deel van de winter is het hier rustig,’ zei ik. Maar ik vertelde er niet bij dat er over een paar weken een continue stroom van langsrijdende auto’s zou zijn. Mensen kwamen uit alle omringende plaatsen om naar mijn kerstversiering te kijken. Hij moest er maar aan wennen. Het geld dat mensen doneerden als ze langskwamen, ging tenslotte naar een goed doel.

De ogen van meneer Chagrijn gleden over mijn gezicht. Kennelijk vond hij niet waarnaar hij zocht, want hij fronste en stampte zonder nog een woord te zeggen terug naar zijn huis.

Zuchtend knielde ik weer om de verlichting van de brievenbus af te maken en mompelde: ‘Zo onbeschoft.’

‘Onbeschoft is onachtzaam zijn tegenover de mensen om je heen!’ riep mijn buurman terwijl hij naar zijn voordeur liep.

Had hij me nou gehoord?

Ik legde mijn handen om mijn mond, boog naar voren en gilte terug: ‘Of roepen dat iemands harde werk op kots lijkt!’

Hij reageerde met de luide klap van zijn voordeur.

Wat een klootzak.

De week erna ging ik met mijn vriendin Sarah nieuwe kerstdecoraties voor mijn voortuin kopen. Sarah woonde in Manhattan en bracht de zomers voornamelijk in de Hamptons door, maar ik hoefde maar over winkelen te beginnen of ze kwam een dagje langs.

Toen we geslaagd waren, laadden we de volle achterbak van mijn auto op mijn oprit uit. We hadden minstens twintig tassen met lichtjes en decoraties, plus op de achterbank twee prachtige, 1,80 meter hoge notenkrakerpoppen, die ik in de voorseizoensuitverkoop op de kop had getikt. Terwijl ik weer een aantal tassen uit de auto tilde, reed de grote, verfoeilijke truck van meneer Chagrijn door de straat. Na ons gezellige onderonsje bij mijn brievenbus een paar dagen eerder had ik hem niet meer gezien. Hij schudde zijn hoofd terwijl hij langreed en op zijn oprit parkeerde.

Mijn vriendin draaide zich om en ving een glimp op van de man die achter het stuur zat. ‘Ooo...’ kirde ze. ‘Ik was hem helemaal vergeten. Sexy buurman die hier in het voorjaar is komen wonen, toch? Waarom hebben we hem in de zomer niet gezien?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Hij heeft het huis in april gekocht, geloof ik. Maar hij is er zelden, tot voor kort.’

Sarah keek naar de overkant van de straat en zwaaide. ‘God, wat een lekkertje. De man van Emily Vanderquint had het over hem op jouw Labor Day-feest. Hij vertelde dat hij schrijver was. Iets over een boekentournee in de zomer? Hij schijnt heel populair te zijn – dat zal de reden zijn dat hij er niet veel was.’

‘Ja, nou, het is ook een klootzak.’

‘Echt?’ Ze liet haar tong over haar lippen glijden. ‘Ik heb niets tegen klootzakken. Hoe groter het ego, hoe heter de seks. Ben je... in hem geïnteresseerd?’

Ik snoof. ‘Echt niet. Als hij me nu niet haat, doet hij dat over zes dagen wel.’

‘Dus... je vindt het niet erg als ik hem even gedag zeg?’

Hoewel het nergens op sloeg, voelde ik een onverwachtse steek van jaloezie. Ik haalde mijn schouders op en drukte de kofferbak dicht. ‘Ga je gang.’

Sarah glimlachte, streek haar haren glad en trok even aan de zoom van haar sweater met V-hals, zodat er meer décolleté zichtbaar werd.

‘Laat de notenkrakers maar op de achterbank liggen,’ zei ze. ‘Ik ga hem vragen te helpen tillen.’

‘Eh... Dat is waarschijnlijk geen goed idee. Hij heeft een hekel aan mijn kerstversiering.’

Maar Sarah stak de straat al over. Met opgestoken hand riep ze naar hem terwijl hij naar zijn voordeur liep. ‘Joehoe! Buurman!’

Ik rolde met mijn ogen en liep naar de garage om de tassen op te bergen. Een paar minuten later kwam Sarah terug, met meneer Chagrijn achter zich aan.

‘Cole gaat ons helpen die zware notenkrakers uit de auto te tillen.’

Ik grijnsde naar hem. ‘Cole? Geen Zuurkool, aangezien je altijd zo zuur bent?’

Meneer Chagrijn probeerde niet te lachen, maar ik zag zijn mondhoek trekken.

Sarah opende het achterportier van mijn auto, en hij keek naar binnen. ‘Goh, een notenkraker voor een vrouw met veel noten op haar zang. Toepasselijk.’

‘Haha,’ lachte ik. ‘Je geestigheid kan niet op tegen je pissigheid.’

Sarah viel me in de rede: ‘Ik, eh, moet nu gaan – ik ben al laat voor een afspraak. Veel plezier!’

Ze verdween en stapte in haar auto voordat ik haar kwaad kon aankijken. Ze had me opzettelijk met deze zuurpuim alleen gelaten.

Hij keek haar na terwijl ze wegreed en richtte zich toen weer op mij. ‘Waarom werk ik eigenlijk mee aan deze kerstnonsens?’

Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Omdat je diep vanbinnen misschien toch een ziel hebt, Cole?’

‘Nee, dat kan het niet zijn. Die heb ik vorig jaar aan de duivel verkocht.’ Hij knipoogde en glimlachte ondeugend, waardoor mijn lichaam een beetje begon te tintelen.

Cole Zuurkool was echt een lekkertje.

‘Nou, in elk geval bedankt voor het lenen van je spierballen,’ zei ik.

Hij keek om zich heen naar de decoraties en lichtjes die ik tot dusver had opgehangen. ‘Even serieus: waarom doe je dit allemaal? Het is harstikke veel werk. Waarom kijk je niet gewoon naar andermans decoraties?’

‘Als iedereen zo dacht, zou er in het leven niets meer te genieten zijn. Soms moet je zelf de verandering zijn die je graag in de wereld ziet.’ Ik probeerde de emoties die opborrelden te negeren, want diep vanbinnen wist ik dat dit niet mijn enige motivatie was. ‘Maar goed... Ik heb zo mijn redenen.’

Cole trok een wenkbrauw op. ‘Kick je op aandacht?’

‘Als aandacht “andere mensen gelukkig maken” betekent, kick ik er inderdaad op.’ Ik kneep mijn ogen samen. ‘Trou-

wens, aangezien je niet meedoet aan de tuinversiering in onze straat, moet je niet raar opkijken als er straks huilende kinderen langs je huis lopen. Je valt ontzettend uit de toon als enige met een donker huis.'

'Er staan in deze straat maar vijf huizen, en in twee ervan heb ik al weken geen licht zien branden.'

Ik wees de huizen een voor een aan terwijl ik antwoordde. 'De zoon van de familie Martin komt dit weekend hun kerstversiering neerzetten. Ze overwinteren in Florida, maar desondanks komt hun zoon eenvoudige decoraties klaarzetten, die op een timer werken. De familie Ackerman huurt voor hun versiering een bedrijf in, en de oude mevrouw Becker hangt altijd haar eigen lichtjes op, ook al is ze bijna tachtig. Het is voor een goed doel, en het ziet er leuk uit als de hele straat verlicht is. Jij bent de enige Scrooge.'

'Met dat schuldgevoel kan ik wel leven, maar bedankt voor de waarschuwing.' Hij boog zich naar mijn achterbank. 'Goed, ik zal deze er voor je uit halen.' Ik keek toe terwijl mijn buurman langzaam en voorzichtig de eerste zware notenkraaker uit mijn auto tilde. 'Waar wil je hem hebben?'

Ik wees. 'Links van mijn voordeur graag. Die andere aan de andere kant.' Ik snoof. 'Ze staan op wacht.'

'Top,' zei hij. Hij zette de notenkraaker neer en keerde terug naar de auto. 'En dan te bedenken dat ik net een alarminstallatie heb geïnstalleerd. Als ik had geweten dat deze twee de buurt bewaakten, had ik me die moeite bespaard.'

Toen hij de tweede notenkraaker op zijn plek had gezet, zei ik: 'Nou, bedankt voor je hulp.'

Hij rolde met zijn ogen. 'Misschien is de kerstman dit jaar ook eens aardig voor mij.'

Om de een of andere reden vond ik dat ik hem iets moest aanbieden om hem te bedanken. 'Wil je... even binnenkomen voor een glaasje wijn?' *Wat doe ik nou?*

Hij krabde aan zijn kin en keek naar zijn schoenen. 'Helaas

kan ik niet. Ik heb over een paar minuten een onlinevergadering.'

'Of je wilt gewoon geen vrienden worden met je veel te jolige buurvrouw.' Ik gniffelde en vond het stom van mezelf dat ik hem had gevraagd binnen te komen. 'Waar komt die afkeer van kerstversiering van jou eigenlijk vandaan?'

'Nou, ten eerste trekt het onnodig aandacht. Er is veel te zeggen voor rust in huis. Ik wil in mijn ondergoed door het huis kunnen lopen zonder bang te zijn dat iemand door mijn raam gluurft.'

'Kerstmis moet stoppen omdat jij geen kleren aan wilt?'

'Ik wist niet wat me te wachten stond toen ik naar Kerstdorp verhuisde.'

Ik moest er ontzettend om lachen. 'Oké, nogmaals bedankt voor je hulp.'

'Geen probleem.' Hij knikte en liep de straat over.

Ik keek hem na en genoot van het uitzicht op zijn goddelijke achterwerk. In gedachten zag ik voor me hoe hij in zijn ondergoed op 'Jingle Bell Rock' danste.